

Той неподвижно се остави въ моитѣ ржце и азъ изкъпахъ тѣлото му, което по-рано вбѣсяваше плътта ми и извикваше страсть въ моята душа. Тогава все можехъ още да го обладая, а сега?

Пренесохъ го съ помощта на санитаритѣ на леглото му, въ малката стая до моята, така той ще бжде винаги подъ прѣкия ми надзоръ. Сега той е въ моитѣ ржце. Не вѣрвамъ да се откаже отъ моята помощъ. Азъ ще разполагамъ съ живота му и съ душата му. Той е моята сждба — ядлива и жестока и азъ искамъ той да бжде мой и само мой. Отъ днесъ ще забравя себе си, ще се грижа за него и той ще оздравя . . . ще се изправи тѣлото му.

И унесена въ блѣнуване, азъ го виждамъ да ме притиска въ обятията си отъ благодарностъ, че съмъ му помогнала наново да пѣе пѣснитѣ за свѣтлитѣ и чемерни дни на нашия народъ . . . виждамъ го да ми подарява стрѣкчета отъ цвѣтята, които се разцѣфтяватъ въ неговата възродена душа.

— Обичамъ, обичамъ те — съ воплитѣ на давящия се извикахъ азъ и колѣничихъ предъ иконата на Майката Божия. Тя ме гледа милостиво и невѣмъ благосклонно ми кима съ глава за да ме увѣри, че желанието ми ще пребжде. Но дали въ живота, или въ смъртта, това азъ не зная, нито пъкъ искамъ да зная.

7 Ноемврий.

Днитѣ минаватъ, а той е все въ сщщото състояние. Никакво подобрение, струва ми се, че той изгуби и малкото гласъ, който имаше, когато го донесоха отъ фронта. Лѣкаритѣ сериозно сж се загрижили за него, а това навѣва лоши мисли въ душата ми и почвамъ да губя надежда да го видя здравъ. Азъ чувствавамъ, че щи го загубя и това ме заставя да стоя по цѣли дни и нощи надъ главата му, готова съ всички сили да запазя неговия животъ.

— Сестро, защо си не починете? — Фѣфли той и милва ржката ми съ здравата си ржка.

— А вие, какво ще правите самъ? . . . Не искамъ да оставате самъ . . . Искамъ да бжда винаги при васъ.